

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 113

(octubre de 2023)

“Es prepara el X Congrés Mundial Obert de la IV Internacional”

El constant augment de la despesa militar: ajuda el poble ucraïnès o les multinacionals estatunidenques atacant la classe treballadora?

“El Consell de Ministres ha autoritzat la celebració del contracte per a l'adquisició d'un sistema aeri de vigilància multisensores per substituir els avions de patrulla marítima (MPA) i vigilància marítima (VIGMA). Amb la tramitació d'aquest expedient, que suposa l'adquisició de 16 aeronaus, es procedirà a recuperar les capacitats militars necessàries per complir els objectius de l'OTAN per a Espanya, i poder seguir garantint els compromisos nacionals adquirits en el si de l'Aliança. El valor estimat del contracte és de 2.034.000.000 €”.

La cita literal procedeix del mateix Govern, ja que, en efecte, el passat 12 de setembre el Govern en funcions va aprovar un nou augment de la despesa militar, per un import total de 8.747 milions d'euros. Muntant que s'afegeix als més de 4.000 milions aprovats en els tres anteriors consells de ministres, arrodonint 13.000 milions des de finals de juliol. Es tracta de modificacions sobre els pressupostos generals de l'Estat, que ja registraven un augment del 26% el 2023 per als fons del Ministeri de Defensa i que, a més, comprometen despesa fins al 2035. Entre altres dispendis, es destinen 4.593 milions fins aleshores per comprar 25 avions de combat, així com altres 16 avions per 2.034 milions.

És tota una declaració d'intencions: no es tracta d'ajudar el poble ucraïnès -la pri-

mera aspiració del qual és, lògicament, l'alt el foc immediat i un autèntic pla de reconstrucció i per tant públic-, sinó d'atendre submisament les exigències de l'imperialisme estatunidenc, moneda l'altra cara de la qual és desatendre les necessitats de la classe treballadora aquí. El govern en funcions, amb el suport del PP, va més lluny que d'altres, mantenint aquesta política, mentre diversos governs europeus com el polonès retiren l'ajuda militar al règim de Zelenski. I sectors creixents de la societat estatunidenca demanen cessar l'enviament d'armes.

Les reivindicacions de la classe treballadora no se satisfan...

Quina dotació extraordinària de fons assigna el govern a la lluita contra l'atur que, d'acord amb l'OIT, arriba a 2,7 milions de persones? Quina dotació extraordinària de fons proveeix el govern davant l'impacte de la caiguda salarial, que, segons l'OCDE, és del 5,3%? Quina dotació extraordinària de fons concedeix el govern a la sanitat pública, les insuficiències de les quals va revelar la pandèmia i que cada dia es revelen en la manca de personal i infraestructures? Quina dotació extraordinària per promoure l'habitatge públic, que només representa el 2,5% del total, enfront del no-res idíl·lic 9,3% mitjana a la UE, i quan el preu del lloguer s'eleva al 79,2% del salari juvenil de mitja-

na? Quina dotació extraordinària contra la pobresa infantil quan aquesta, explica CCOO, supera el 29% del total de menors els qui continuen estant en risc de pobresa o exclusió social i gairebé un 7% pateix manca material severa? Quina dotació extraordinària per abordar les més de 300.000 persones en llista d'espera per rebre les ajudes per dependència?

Aturem-nos en un àmbit de primera importància democràtica, com és l'ensenyament públic. La infradotació que pateix és tan greu que, només pel costat del personal i d'acord amb els càlculs de CCOO, es necessiten més de 113.000 professionals: 34.717 per reduir ràtios; 21.177 per a atenció a l'alumnat amb dificultats d'aprenentatge; 10.026 per a la prevenció i detecció de dificultats i problemes i el seu corresponent seguiment; 18.995 per cobrir la figura de coordinació de benestar i protecció. Això és, “el total en el qual s'haurien d'augmentar les plantilles docents a nivell estatal seria, per tant, d'uns 84.915, una mitjana d'uns 4 docents en cada centre educatiu”. Pel que fa al PAS del sector, que inclou personal administratiu, d'integració social, tècnics educatius, fisioterapeutes, d'infermeria, etc. “els efectius necessaris serien 28.493”. Com conclou el sindicat, “la inversió necessària per a aquestes mesures és molt raonable, més si es tenen en compte

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

el seu calat i els seus beneficis estructurals. Suposarien una pujada del 7,41% sobre el total de pressupost educatiu, un 0,70% sobre la despesa pública total i un 0,33% del PIB de 2022". Li posem número: només 438 milions d'euros. Compari's amb l'aprovat per a avions de combat.

En el cas de la sanitat, si entre el 2010 i el 2017 s'haguessin mantingut els 70 672,15 milions d'euros anuals del 2009, el sistema hauria rebut per al seu sosteniment un total de 565 377 milions durant aquest període. En canvi, només li van arribar 526 186, la qual cosa suposa una minva de 39 191 milions d'euros. Una retallada que ha destrossat la sanitat pública. No hi ha hagut des d'aleshores cap "dotació extraordinària" per recuperar aquestes retallades.

Ni ocupació, ni salari, ni pobresa infantil, ni dependència, ni sanitat, ni ensenyament, ni habitatge públics, que són legítimes reivindicacions de la classe treballadora, mereixen la consideració del govern; una consideració que sí que rep la despesa militar, per, en paraules del mateix govern, "complir els objectius de l'OTAN per a Espanya, i poder seguir garantint els compromisos nacionals adquirits en el si de l'Aliança". No és només que els fons que es destinen a despeses militars no van a despesa social, sinó també com es financen aquests augments, en tant que el deute que generin ja sabem que s'utilitza com a excusa per a més i més ajustos.

... immolades a l'altar del guany del capital financer

Cui prodest és una expressió llatina sempre pertinent en una societat de classes, perquè significa qui se'n beneficia. De la política de despesa pública no es veu afavorida, per descomptat, la classe treballadora, les necessitats de la qual el govern desatén, fins i tot les més acucians, bolcant cada vegada més la despesa pública en el sector militar.

Ja hem assenyalat que el que necessita el poble ucraïnès és l'alt al foc immediat, la retirada de les tropes, el restabliment de tots els drets i garanties democràtics, així com d'un autèntic pla de reconstrucció públic al seu servei, no al dels mateixos conglomerats multinacionals que s'estan beneficiant ara de la seva destrucció.

En efecte, hi ha sectors que estan obtenint pingües beneficis de la barbàrie. És el cas de l'energia, un dels principals camps de batalla que subjau a la guerra: "la guerra d'Ucraïna ha beneficiat especialment les companyies originàries dels Estats Units, Chevron i Exxon (...) Chevron va anunciar (...) beneficis rècord de 35.500 milions de dòlars el 2022 (...) Exxon (...) un augment del 144% respecte al 2021 (...)". I el mateix passa amb el sector de l'armament, un altre dels més beneficiats, gràcies a la complicitat dels governs que el financen: "la major empresa d'armament del món, la nord-americana Lockheed Martin, ha vist les seves accions créixer un 23,3% des de fa un any (...) Northrop Grumman, un altre conglomerat d'empreses estatunidenques (...) també ha crescut un 23,3% (...)".

Alt el foc! ¡Retirada de les tropes! No a l'enviament d'armes! ¡Retirada de les sancions! Pressupostos militars per a despeses socials!

D'acord amb el New York Times del passat 18 d'agost, que cita fonts militars estatunidenques, a Ucraïna ja s'haurien produït més de 500 000 morts. A més d'això i les persones ferides, desplaçades més la pròpia destrucció de la base productiva, les infraestructures socials, els habitatges, etc., l'efecte econòmic de la guerra sobre la majoria és demolidor a escala mundial: "a 116 països (...) els costos totals d'energia de les llars augmentarien entre un 62,6 % i un 112,9 %, la qual cosa contribuiria

a un augment del 2,7% al 4,8 % en les despeses de les llars (...) entre 78 i 141 milions de persones addicionals es veuran potencialment empeses a la pobresa extrema".

Tot això recolzat pels governs de la UE, inclòs l'espanyol. No és ineluctable. El 23 de juliol es dilucidava a les urnes la possibilitat certa d'un govern ultrareaccionari de PP i Vox que, amb seguretat, hauria intentat anar més lluny en els atacs a la classe treballadora. Malgrat totes les limitacions del terreny electoral, la majoria va votar per impedir l'aritmètica parlamentària que fes possible aquest govern. El rei, digne hereu en l'antidemocràtica prefectura de l'Estat del seu pare i del dictador, va intervenir per mirar d'aconseguir-ho, desesperadament. Però la majoria no va votar només perquè no es constituís el govern ultrareaccionari esmentat, sinó també com una palanca més perquè se satisfacín les legítimes reivindicacions de la majoria que l'augment de la despesa militar impedeix.

El govern té una pilota a la seva teulada que ha de lliscar o bé, del costat de respectar el mandat popular expressat per la majoria als carrers, als centres de treball i estudi, als barris; o bé del costat de la submissió al capital financer, concretada entre altres polítiques reaccionàries en la despesa militar. Nosaltres, per la nostra banda, seguirem incondicionalment compromesos pel conjunt de reivindicacions legítimes i en particular per l'alt el foc a l'estela de la crida d'igual títol i les conferències del 9 d'abril i 25 de juny de 2022 i del 8 de juliol de 2023. I per la seva altra cara, com en la mobilització que es prepara en defensa del sistema públic de pensions per al proper 28 d'octubre -que integra el rebuig a la despesa militar- i per l'amnistia que obri una perspectiva democràtica. Perquè els treballadors no poden esperar que es formi eventualment un govern, ja que les reivindicacions són urgents.

Els nostres compromisos...

